

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 35270

гр. София, 07.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 144 СЪСТАВ, в закрито заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СВЕТЛАНА Н. РАЧЕВА ЯНЕВА

като разглежда докладваното от СВЕТЛАНА Н. РАЧЕВА ЯНЕВА Частно гражданско дело № 20241110109739 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 410 ГПК.

Образувано е по заявление на Ю.. ЕООД с ЕИК: ... и адрес: гр. С..., общ. Столична, обл. София (..) срещу Б. Л. М. с ЕГН: ***** и адрес: с. Мр... (..) за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК за сумата от 693,63 лева, представляваща такса за период от 28.04.2023 г. по Договор за кредит № L321611 от 28.04.2023 г. и Рамково споразумение на Ю.. ЕООД към него.

От изложените в заявлението обстоятелства и видно от приложения Договор за кредит и Общи условия към него се установява, че между длъжника и „Ю.. ЕООД“ е сключен договор за кредит с Договор за кредит № L321611 от 28.04.2023 г.

Съгласно чл.411, ал.2, т.1 ГПК съдът не издава заповед за изпълнение, когато искането е в противоречие със закона или с добрите нрави, а съгласно т. 3, на чл. 411, ал. 2 заповедният съд е задължен да следи и за наличието на неравноправни клаузи, когато искането на заявителя произтича от потребителски договор, какъвто е настоящият случай. С оглед качеството на заемателя, е налице договор с потребител по смисъла на пар. 13 от ДР на ЗЗП, по отношение на който намират приложение съответно разпоредбите на ЗПК. Съгласно чл.24 ЗПК за договора за потребителски кредит се прилага и чл. 143-148 от ЗЗП, като неравноправна клауза в договор, сключван с потребител, е уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя.

Възможността на кредитора да въвежда такси извън стойността на договорения размер на заема е регламентирана в чл.10а от ЗПК и е предвидена за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит. Налице е изрична забрана съгласно сочения текст да се изискват такси и комисионни за действия, свързани с усвояването и управлението на кредита. Съдът счита, че в случая не е налице допълнителна услуга по смисъла на чл.10а, ал. 1 ЗПК. Допълнителни са тези услуги, които са извън основната престация на заемотателя, съдържаща се в облигационното отношение, възникнало в резултат на договора, а именно отпускане на заема и неговото администриране.

Посочените услуги са свързани с усвояването и управлението на кредита. Следователно клаузата заобикаля изискванията на чл. 10а, ал. 1 и ал. 2 ЗПК, поради което е нищожна съгласно чл. 21, ал. 1 ЗПК. Същите не представляват и реално предоставени допълнителни възможности или преференциални условия, от които кредитополучателят да може да се възползва и да носят допълнителни ползи за него. Не се установява длъжникът реално да се е възползвал от някоя от посочените услуги.

От договора за потребителски кредит се установява, че длъжникът дължи възнаграждението за допълнителни услуги от момента на подписване на договора, като плащането е разсрочено и включено като част от погасителната вноска по кредита. Следователно, в случая се касае за уговорки по сключения договор за потребителски кредит, още повече, че същите са инкорпорирани в самия договор и месечната погасителната вноска включва освен главница и възнаградителна лихва, и възнаграждение по тези допълнителни услуги, поради което следва да се включат в годишния процент на разходите, тъй като това са разходи за потребителя по договора за потребителски кредит по смисъла на чл. 19, ал. 1 ЗПК.

В този смисъл, съдът намира, че изключването на допълнителните услуги от ГПР и уреждането им в договора като допълнителен пакет услуги представлява заобикаляне на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, тъй като начисляването и събирането на възнаграждения по пакети за допълнителни услуги не представлява плащане за услуги, а всъщност представлява прикрити разходи по кредита, с които се стига до надхвърляне ограниченията на закона за максимален размер на ГПР. Това води до нищожност на клаузите

за уговорените възнаграждения за допълнителни услуги на основание чл. 19, ал. 5 и чл. 21 ЗПК.

Ето защо, процесните суми, начислени в тежест на длъжника за допълнителни услуги са недължими.

Така мотивиран, съдът

РАЗПОРЕДИ:

ОТКАЗВА ДА ИЗДАДЕ заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК в полза на Ю.. ЕООД с ЕИК: ... и адрес: гр. С..., общ. Столична, обл. София (..) срещу Б. Л. М. с ЕГН: ***** и адрес: с.Мр... (..) за сумата от **693,63 лева**, представляваща такса за период от 28.04.2023 г. по Договор за кредит № L321611 от 28.04.2023 г. и Рамково споразумение на Ю.. ЕООД към него ведно със законовата лихва за забава от датата на сезиране на съда до окончателното плащане.

РАЗПОРЕЖДАНЕТО може да бъде обжалвано с въззивна частна жалба пред СГС в 1-седмичен срок от получаване на препис от настоящото разпореждане от страната.

Съдия при Софийски районен съд: _____